

1 Mayıs Neşesi

– E.Kirişçi · 01 Mayıs 2018

Çocuk telaşla kapı eşiğine çıktı. Ayakkabılarını giydi. “Baba,” dedi. “1 Mayısta meydan kalabalık olur. Meydana gidiyorum.” Boya sandığını omuzuna astı. Yola koyuldu. Arka sokaklardan geçti. Kestirmeleri kullandı. Gözleri ışıldıyordu. Bayraklarla, pankartlarla meydan bezenmişti. Kocaman bir gülümsemeyle sucu, simitçiye selam verip yanlarına geçti. Çabucak sandığı yere indirip taburesine oturdu. Fırçayı sandığa her vuruşunda yükselen ritme başlar çevriliyordu. “Boyayalım!” Sloganların arasında sesi kaybolunca kızıyor baskın çıkmaya çalışıyordu. Boyun damarları iyice şiştiği anda omzuna bir parmak dokundu. “Boya bakalım.” Delikanlı müşterisi, ayağını sandığa koydu. Fırçalar bir sağa bir sola dans ediyor melodiye göre bazen biri bazen diğeri havaya fırlatılıyordu. Müşterinin telefonu çaldı. Ekranı baktı. Somurttu. İsteksiz açtı. Umursamadan dinledi. “Tamam, baba üsteleme artık! Kalabalığa karışacağım!”

Yaşlı adam telefonu kapatıp çalışma masasına bıraktı. Önünde açık duran Kapital’e başını hafifçe eğip okumaya koyuldu. Ara sıra kahvesinden bir yudum çekiyor, kitabın yanındaki ajandasına notlar alıyordu.

Delikanlı telefonu cebine sokup çıkardığı buruşuk parayı çocuğa verdi. Aceleyle caddeye yürüdü. Trafikteki araçlara dikkatle bakıyordu. Taksi görünce işaret edip durdurdu. “Meydan pub.”

Çocuk buruşuk parayı düzeltti. En sevdiği renk maviydi. Sevinçle yumruğunu savurdu. “Yaşasın bayram!” Sandığı omzuna asıp kalabalığa karıştı. “İş! Ekmek! Özgürlük!”